

Тъ обичахъ Асѣня и, вървамъ, че сѣ готови да си пролѣятъ кръвта и за Асѣнювѣтъ братъ...

Петъръ.

Който се счита за братоубийца и се кълне отъ народѣтъ (въздиша и закрива лице съ ржцѣ).

От. Иванъ (въздиша).

Но истината скоро ще се открие...

(Мълчение).

Петъръ (дига глава и тихичко).

Какъ тихо почиватъ тукъ усопшитѣ! за тѣхъ нѣма вече нито грижи, нито безпокойства, които така много мъчатъ насъ, живитѣ, и ни отровватъ животѣтъ. (гледа по странитѣ) Ами злочестиятъ ми братъ дѣка ли е погребенъ?

От. Иванъ (въздиша и горчиво се усмихва).

Въ златенъ ковчегъ прахѣтъ на Асѣня е турнатъ въ нарочно направена гробница, дѣто Иванку ходи всѣка утрена да оплаква тойзи свети прахъ... Злодѣйци! тѣ убихъ най-достойниятъ царъ, който освободи Бѣлгария и ѣж въздигна на такава слава и могущество, царъ, когото тѣ не бѣхъ достойни и да погледнатъ, а сега съ лицемѣрни сълзи оскърбяватъ прахѣтъ му и искатъ съ това да се покажатъ чисти отъ тежкиятъ грѣхъ, който направихъ предъ Бога и предъ народѣтъ.

Петъръ.

Иванку бѣше такѣвъ юнакъ, такѣвъ великодушенъ...

От. Иванъ.

О-х-охъ! злодѣянията и беззаконията измѣняватъ човѣка, Петре. Иванку бѣше преди съ чиста и спокойна съвѣсть и за то бѣше така юнакъ, великодушенъ и милозливъ, а сега? Сега на неговата съвѣсть сѣ се натрупали толкози злодѣйства и Божиятъ гнѣвъ... Сега на неговата съвѣсть е Асѣнювата кръвъ, кръвта на толкози невинни хора и злочести-